

De wereld wacht op Bert Vissers, en andersom **door Peter Bruyn**

Ruim dertig jaar geleden schreef Bert Vissers een liedje met de titel 'De wereld wacht op mij'. Nu, op zijn vijfenvijftigste, geeft In de Knipscheer een bundel van hem uit met diezelfde titel. Liedteksten, gedichten en een handvol korte verhalen. De afgelopen tien jaar kreeg Bert, de jongere broer van de Haarlemse fotograaf Hans Vissers, enige bekendheid met zijn Nederlandstalige groep Bender. Komende zondagmiddag presenteert hij zijn boek bij De Pletterij.

Wacht de wereld na dertig jaar nog steeds op Vissers of beeldt hij zich in dat de wereld op hem wacht? De zanger lacht, maar is tegelijk heel serieus: 'Ik denk dat de wereld nog steeds op mij wacht. Maar misschien wacht ik ook wel op de wereld. Als je jong bent zit je vol idealen: Hoe kan ik de wereld beter maken? En dan, als je ouder wordt, komt het moment dat je je afvraagt hoe anders diezelfde wereld er op een gegeven moment uit ziet en welke bijdrage jij daaraan geleverd hebt. Vaak besef je dan dat dat op grote schaal weinig of niets is. En op kleine schaal misschien een beetje.'

"Ik denk dat dat iets is wat heel veel mensen bezig houdt. Ja, dat liedje 'De Steen' van Bram Vermeulen gaat daar ook over. Niet per se mijn favoriete nummer van hem, maar het is niet voor niets dat het zo populair is op begrafenissen. Die gedachte laat je gewoon niet los. Daarom kun je op je vijfenvijftigste nog steeds zeggen: De wereld wacht op mij."

Op zijn twintigste speelde hij in popbands, samen met zijn broer Hans. Rond zijn dertigste stortte hij zich op een heel andere maatschappelijke carrière. Maar rond zijn veertigste begon het toch weer te kriebelen en dus richtte Bert eind vorig decennium de groep Bender op, samen met gitarist Tom Bak, bassist Jos Caspers en trompettist en slagwerker Rodney Calis. Tot op heden verschenen twee albums op het grensvlak van pop en kleinkunst.

"In het boek staan teksten van Bender, maar ook teksten die ik bij die groep niet kwijt kon. Plus een cd met vijf liedjes die ik samen met pianist Guust Westdorp heb opgenomen. Ik hou van een zekere 'zwaarte', maar tegelijk van zelfspot. Dat evenwicht vind ik heel belangrijk – je schrijft toch ook voor anderen. Mensen herkennen er iets van zichzelf in. Dat hoor ik vaak na afloop van een optreden. En dat is uiteindelijk toch wat je beoogt, ook met zo'n boek."

Bron: *Haarlems Dagblad*, 1 november 2019